

Svend Wiig hos Clausen

Åbner lørdag den 23. januar 15-18

Derefter tirsdag – lørdag 11-17

Sidste dag er den 5. marts

VEJEN TIL DE MARKER HVOR INGEN VIND BLÆSER MERE.

Begyndelsen – en titel der fortæller om en række arbejder der endnu ikke har fundet sin endelige form – skabt foran bjerget der med sit mørke ansigt siger: her kommer ingen ind, ingen over – stedet hvor uro og tvivl vokser side om side med søgen og tro. Begyndelsen er måske vejen til de marker, hvor ingen vind blæser mere.

Sådan skrev Svend Wiig Hansen (1922 -1997) som indledning til en udstilling ”Begyndelsen” i 1975, og teksten kunne samtidig gælde som en slags manifest for meget af det han siden skabte. Hans værker er fra start til slut som vokset ud af én stor bevægelse - med tilbageholdt åndedræt.

Udstillingen i Clausens Kunsthandel 2016 viser eksempler på arbejder fra Svend Wiig Hansens hele produktive liv. For størstedelens vedkommende er værkerne fra familiens private samlinger og nogle af dem har aldrig været vist før. Der er små tuschtegninger, store blyantstegninger, oliekridt, gouacher og endelig tre store oliemalerier, som han stadig arbejdede på kort tid før han døde. Et af malerierne forestiller et hav med en lysende ø langt borte, og forrest i billedet optræder to monumentale stivnede bølge-agtige formationer – en meget usædvanlig verden åbner sig her. I malerierne er noget nyt på vej, landskaberne omringer eller omfavner nogle udviskede figurer.

Der har altid stået megen blæst omkring Svend Wiig Hansen, han var både eneren, geniet, den store dinosaur som foragede og forførte i en grad, så han ikke uden grund blev sammenlignet med Jackson Pollock, Francis Bacon og Edvard Munch.

En af hans allerførste udstillinger fandt netop sted i Clausens Kunsthandel, 1957, under indtryk af den kolde krig, og her udstillede han ”Mennesket” sammen med grafikerne Palle Nielsen og Dan Sterup Hansen. I et interview i Information siger Svend Wiig Hansen bl.a.: ... *vi er renvaskede, vi er lykkelige, har radiogramfon og alt det der ... men hvordan ser vi ud indvendig? Tænk på hvor yderligt vi lever, vi er i fare – der skal bare en eller anden gal idiot til at trykke på knappen, så ryger det hele i luften. Så tosset har det da aldrig været før.*

Palle Nielsen skriver til udstillingen ”Græsk inspiration” samme år, at: *Svend Wiig Hansens kunst er en befrielse, en ram og salt smag på tungen, af noget næsten glemt – virkeligheden. Angst, smerte og had lever i hans kunst.*

I Kastrup Kirke – et af Svend Wiig Hansen store altomfattende værker – udsmykker han i 1973 det meste af kirkerummet med aluminiumsplader, hvor der hules, ridses og males på det blanke metal i en kraftpræstation hvor grafik, maleri og skulptur forenes i ét hug. Figurer og fortællinger fra biblen beskrives i et helt nyt formsprog med den klassiske kamp mellem dæmoniske og skabende kræfter i centrum, en kamp mellem ondt og godt som det til alle tider er blevet formidlet i middelalderens og renæssancens kirker og på et niveau, som kan måle sig med de bedste.

De seneste år har det været afholdt store retrospektive udstillinger på dels Gl. Holtegaard, ”Rå Figur”, dels Heart i Herning, ”Gigant”, med bronzeskulpturer, brændte lerfigurer, kæmpemæssige malerier og tegninger. Og hvis man ikke vidste det inden, så fremgik det klart, at Svend Wiig Hansen er det store sus, vi har været så heldige at opleve i vores lille andedam, til alle tider aktuel.

Han var tilmed en kunstner med stor appel til ”almindelige” mennesker, som hans projekt i Nikolaj 1974 dokumenterede, hvor han på 14 dage realiserede 22 malerier, mens publikum så på og kommenterede hans arbejde, eller da han på Munch Museet, 1981, maler det store billede ”Jorden græder”. Samtidig med sit professorat på Det kgl. Kunstakademi i København, inviterede han til offentlig undervisning ”Folke-kunst i Fælledparken”, et aktions-præget projekt, hvor han tog sig tid til at hjælpe enhver med at skabe billeder.

I et interview i Politiken, 1990 (/Henrik Sten Møller), ”Med Gud og Satan på tungen” siger Svend Wiig Hansen: *Fanden har alle mennesker i sig. Der er nok nogle, der ikke vil kendes ved ham. De såkaldt pæne mennesker. De kan ikke lave kunst. Men man behøver naturligvis heller ikke være et dårligt menneske for at lave kunst... Jeg er nu 67 år, og hver morgen tænker jeg: Du vågnede igen. For der er ikke så langt tilbage. Men jeg har brug for 2000 år og samtidig længes jeg efter det ansvarsløse rum, hvor man er fri, hvor der ingen vægge findes, men hvor de svæver. Det drømmer jeg altid om... jeg forelsker mig hele tiden i det ukendte menneske. I det ligger min fremtid.*

Jytte Rex, januar 2016